

MARGAUX VAN UYTVANCK – 6GRLA
NEDERLANDS – MEVR. M. VERGAUWEN

SCHRIJFTAAK
NANOTECHNOLOGIE

“Soldaten!”

“Ja, chef!”

“U werd hier bijeengeroepen om deze studenten te verwelkomen. Ze zijn net afgestudeerd en moeten nu stage lopen om hun diploma te behalen om zo de Witte Brigade te mogen vervoegen. Ze zullen jullie op jullie verschillende missies volgen. Mag ik erop rekenen dat u hen vriendelijk zal begeleiden?”

“Ja, chef!”

De chef draaide zich om naar de studenten.

“Dierbare studenten, welkom bij de Witte Brigade! Ik ben chef Mnemov-Mnemovitch. U bevindt zich hier in het Centraal Bureau voor de Verdediging van Nikita's Linkerarm. Jullie zullen hier allerlei virussen en andere monsters kunnen bewonderen en hopelijk kunnen jullie ze op het einde van jullie stage ook allemaal uitroeien. Waar wachten jullie op? Aan de slag!”

“Ben jij Oscar?”

“Ja, meneer. En u bent...?”

“Ik ben Alfred, Generaal van de 2de Neutrofiele Granulocytenbrigade. Ik ben jouw begeleider... Klaar om te vertrekken?”

“Eum... Ik ga vlug mijn rugzak halen.”

Alfred keek hoe zijn protégé nerveus op zoek ging naar zijn rugzak. Hij moest ineens terugdenken aan de tijd toen hij ook zo'n enthousiast studentje was, en glimlachte. Hij was *cum laude* geslaagd voor zijn examen en werkte nu al zes jaar voor de Witte Brigade in Nikita's Linkerarm. Oscar was intussen terug. Alfred zei:

“Ok, volg me maar, we gaan naar het No Man's Land. Het bevindt zich in de noordelijke zone van Nikita's arm, daar waar de inenting worden toegebracht. Het is de gevaarlijkste zone van haar lichaam... Spannend, niet?”

Oscar kon zijn ogen niet geloven. Na (amper) twee seconden reizen in Nikita's bloedvaten waren ze in No Man's Land aangekomen. Overal was er prikkeldraad, de weefsels waren bloederig en bezaaid met lijken van virussen en bacteriën; de enen waren zo groot als een speldenknop, de anderen waren bewapend met messen of produceerden giftige gassen. Achter de prikkeldraad bevonden zich millimeterlange loopgraven, met daarin bewapende soldaten van de Witte Brigade.

“Dit”, zei Alfred, “is No Man's Land. Hier komen alle virussen en bacteriën het lichaam binnen. Wij, de witte bloedcellen, moeten ervoor zorgen dat ze nooit verder geraken dan deze prikkeldraden hier. Hier werkt de elite van de Witte Brigade: zij moeten de virussen absoluut vermoorden, anders zitten we met een probleem.”

“En werkt u hier ook?” vroeg Oscar bewonderend.

“Nee, ik werk zuidelijker. Ik analyseer de bloedvaten en schakel de gevaarlijke stoffen uit.”

“Weg met die vuile virussen!”

“*That's the spirit.* Nu, zie je die toren ginder? Dat is de controletoren. Daarin worden alle data genoteerd waarop de inenting plaatsvinden; zo kunnen we ongeveer voorspellen wanneer de hervaccinaties zullen plaatsgrijpen. Nikita werd onlangs zestien, dus we verwachten elk moment een hervaccinatie tegen tetanus. Maar...”

Oscar kon de rest van de zin niet meer horen. Het alarm ging loeihard af. In paniek zocht hij naar de oorzaak van het probleem. En daar was het: een gigantische naald was Nikita's linkerarm binnengedrongen, en uit de naald kwam een golf bacteriën het No Man's Land binnen.

“Kijk goed, Oscar! Zo'n bacteriën zie je niet vaak!” schreeuwde Alfred. Oscar gilte en gooide zichzelf op de grond. Hij hoorde Alfred bevelen schreeuwen, langs alle kanten hoorde hij kanonschoten en geweren. Na enkele minuten echter hoorde hij een luid gezoem dat alle andere geluiden overtrof, maar hij herinnerde zich niet zoiets te hebben geleerd in de lessen 'Zelfverdediging tegen Bacteriën'. Het gezoem kwam dichterbij...

Hij keek op en zag dat Alfred even verbaasd keek als hijzelf. Het gezoem kwam van een soort UFO die boven het No Man's Land vloog. De soldaten in de loopgraven staakten het gevecht en keken nieuwsgierig naar het voorwerp.

Het was bolvormig en gemaakt van metaal. Helemaal bovenop de machine zat een antenne die rare geluiden maakte. Plots opende een klep zich onderaan het “ding”. Het virus, dat tot nu toe was blijven vechten alsof er niets was gebeurd, keek verbaasd naar boven.

Twee seconden later was het weg. Het virus was plots verdwenen, zomaar, en even dacht iedereen dat ze gedroomd hadden. Wat was er gebeurd? Was dit een nieuwe strategie van het virus, om de Witte Brigade op de proef te stellen? Waar was dat vuile virus naartoe?

Oscar keek angstig naar Alfred, maar diens blik vertelde hem dat hij er nog minder van begreep dan hij.

Eén uur later werden alle soldaten van de Witte Brigade bijeengeroepen door chef Mnemov-Mnemovitch. Oscar was bijgekomen van de schok en wachtte nieuwsgierig het moment van de waarheid af. Alfred praatte met zijn collega's (het waren er ontelbaar veel) over wat er gebeurd was. Dan kuchte chef Mnemov-Mnemovitch wat om de aandacht te vragen en zei:

"Soldaten! Ik heb net met de controletoren van No Man's Land gesproken en dit is wat ik jullie kan vertellen. De "machine" die jullie daarnet hebben gezien, is een... "nanorobot". Het menselijk ras heeft ons net meegedeeld dat ze deze nanodringen aan het uittesten zijn in enkele mensenlichamen, en Nikita is daar één van. Deze robots zijn er om ons te helpen bij het bestrijden van de vijandige virussen."

De soldaten protesteerden fel: "Wij hebben geen machine nodig! Wij zijn de Witte Brigade!"

"Kalm, dames en heren! Geloof me, deze robots zijn zeer efficiënt, en ze zouden ons kunnen helpen om enkele gemene virussen uit te moorden, zoals HIV, bijvoorbeeld. Wij zullen met hen samenwerken om Nikita's lichaam nog sterker te maken. Want dat willen jullie toch, niet?"

"Ja, chef!"

"Goed. Nu, deze keer was het een test. Nikita zal nog enkele nanorobots inslikken, in totaal tien, die ons een handje zullen komen helpen. Zo, dit was het. En nu, terug aan het werk! Het volgende vaccin komt eraan!"

Alfred was onder de indruk. "Wat gaan die mensen nog allemaal uitvinden? Binnenkort zullen ze machines bouwen om te vliegen!"

"Die bestaan al, hoor!", riep Oscar.

Alfreds mond viel open van verbazing. "Wat? Maar..."

"Welkom in de 21ste eeuw, meneer."

Nederlandstalig gemeenschapsonderwijs in Brussel
www.kaetterbeek.be

Koninklijk
Atheneum
Etterbeek

ESSAYWEDSTRIJD viWTA

GWEN VIERHOUDT – 6LAMT
NEDERLANDS – MEVR. M. VERGAUWEN

SCHRIJFTAAK
NANOTECHNOLOGIE

Монстр Ростова

Nog nooit had hij zo'n triest beeld gezien. Zo ver als het oog reikte, lag er sneeuw. Er was geen boom of struik te bekennen, laat staan een bloempje. Een uitgestrekte witte vlakke, waar een onheilspellende stilte overheen woei. De ijzige wind likte aan zijn verschroeiende huid en veroorzaakte rillingen die de spieren in zijn onderrug deed samentrekken. Dmitri's in vier paar sokken gewikkelde tenen waren ondertussen volledig gevoelloos. Zijn vingers waren zo koud, dat hij bang was ze te verliezen als hij ze bewoog. Dmitri had zich, na de dood van zijn jongste broer, ingeschreven bij het leger. Hij had zich niet ingeschreven uit blijk van moed of om de eer van de familie hoog te houden, zoals de andere jongens uit het dorp, maar om zijn familie te redden van de hongersnood. Jammer genoeg voor hem, woedde er op zijn jonge leeftijd een oorlog in zijn thuisland. Amerika's groothedswaanzin en passie voor kolonisatie, teisterde het uitgestrekte Rusland. Het grootste deel van het land, inbegrepen hoofdstad Moskou, was reeds bezweken onder de talloze aanvallen. Siberië, waar de laagste temperaturen van het noordelijk halfrond worden gemeten, was het laatste doelwit. Hier stonden de laatst overgebleven troepen van het enorme Rusland. Hier, stond Dmitri. Uitleg had hij nauwelijks gekregen want tijd was, na manschappen, hun grootste tekort. 's Nachts, wanneer de temperatuur schrikwekkend gedaald was en de mannen liters wodka wegwerkten om alle uitstekende lichaamsdelen warm te houden, luisterde hij heimelijk naar de dronkenmanspraat. Verhalen over onoverwinnelijke soldaten en gewetenloze moordmachines bereikten zo zijn onderkoelde oren. Soldaten ingespoten met moleculen en atomen die hen sterk als Spartanen en woest als Germanen maakten. Immuun voor ziekten en ongevoelig voor de kou, waren ze en enkel de dood kon ze de warmte uit hun aderen zuigen. Монстр Ростова, de monsters van Rostov werden ze genoemd, naar de gruwelijkste seriemoordenaar uit de Russische geschiedenis.

Dmitri klemde de Steyr-Mannlicher M1895 steviger tussen zijn handen, bij de gedachte aan deze monsters. Een onbehagelijk gevoel be kroop hem, terwijl hij in de sneeuw wachtte op het onbekende. Een tweede rilling schoot langs zijn ruggengraat zijn nek in. Verwoed schudde hij de rilling uit zijn lichaam en draaide zich vervolgens naar de reusachtige man naast hem.

“Waar wachten we op?” vroeg hij. De reus grinnikte, klakte met zijn tong om zijn onwetendheid en zuchtte.

“We wachten op hen.”

“Aha... Hen?”

“De monsters, de monsters van Rostov.”

Een zoveelste rilling teisterde Dmitri's rug. Hij stak zijn geweer tussen de benen en bracht zijn handen naar zijn mond om ze wat warmte in te blazen.

“Is het waar?” vervolgde hij.

“Is wat waar?”. De reus trok vragend zijn wenkbrauwen op.

“Dat ze onoverwinnelijk zijn?”

“Oh dat, ja, dat is waar ja.”. Vervolgens draaide hij zich opzettelijk de andere kant uit, in de hoop de stroom van vragen een halt toe te roepen, maar tevergeefs...

“Hoe komt dat dan, die onoverwinnelijkheid?”

Een geërgerde zucht verliet de mans blauwe lippen.

“Kijk, ze worden ingespoten met wat men ‘nanotechnologie’ noemt. En voordat je vraagt wat dat is, wijsneus, zal ik het je uitleggen. Nanotechnologie kan de atoomstructuren in ons lichaam manipuleren om zo de gewenste atoomstructuren te verkrijgen. Zo kun je mensen ombouwen naar hoe jij wilt dat ze functioneren. Robots, om het zo te noemen, die jouw orders uitvoeren. Daarbovenop kan nanotechnologie ziekten genezen, wat hun resistentie tegen dit hondenweer verklaart. Dat is het zo ongeveer.” Weer draaide hij zich van Dmitri af, om het einde van het gesprek duidelijk te maken. Een lange stilte viel, af en toe onderbroken door het suizende geluid van de venijnige windvlagen. De vergaarde informatie maalde door Dmitri's hoofd en werd vervolgens nog een keer herkauwd. Toen hij eindelijk in staat was een volgende vraag af te vuren, klonk er uit de verte een schreeuw. Nee, geen schreeuw, een krijs. Een vaag figuur, zwaaiend met zijn armen, tekende zich af tegen de witte achtergrond. Een schriël ‘help’ werd megedragen op de golven van de wind en bereikte een paar milliseconden later hun oren. Plots klonk er een schot, een doffe plof in de

sneeuw, gevolgd door opnieuw een stilte. De soldaten keken elkaar voorzichtig aan, hun ogen gevuld met zuivere angst. De trilling van naderende geluidsgolven trok door hun beenderen. Een aanzwellende kreet galmde over de enorme vlakke. In de verte verscheen een zwarte vlek, als een soort schaduw, die zich met weerzinwekkende snelheid naar hun toe bewoog.

De reus keelde een “wapens in aanslag”, waarop een geklik van trekkers volgde. De kreet werd steeds luider en je kon nu zelfs de trillingen in de grond voelen, alsof er een kudde loslopende olifanten op je af kwam. Onhandig tilde Dmitri het zware geweer tegen zijn schouder en keek door het vizier. Een asgrauw gezicht met bloeddorlopen ogen verscheen als door een vergrootglas. De paarsblauwe lippen krulden op in een smalend lachje en aan de mondhoeken schuimde een groene schimmel. Overweldigd door het aanzicht van de soldaat, liet hij zijn geweer vallen en zette het op een lopen. Hij negeerde de reus die hem beval terug te komen en rende voor zijn leven. Enkele honderd meters verderop zakte hij door zijn knieën en kotste zijn maag leeg. Een eerste ijzingwekkende gil schoot als een bliksemschicht door zijn hoofd. Pijlsnel draaide hij zijn hoofd om en zag een van zijn medesoldaten stuiptrekken in de door bloed doordrenkte sneeuw. Een nieuwe golf braaksel brandde in zijn slokdarm bij het aangezicht van het bloedbad dat door de Amerikaanse mannen werd aangericht. Mannen kon je hen nauwelijks noemen, dacht Dmitri bij zichzelf, het waren rasechte monsters. Hij kroop op handen en voeten de laatste meters naar een grote, met sneeuw bedekte rots en liet zich daar op de grond zakken. De kou die hij even daarvoor nog had gevoeld werd nu vervangen door brandende angstvlagen. Omkijken durfde hij niet meer, maar hij had geen ogen nodig om zich de afslachting voor te kunnen stellen. Na een half uur stopten de bloedstollende kreten en een dodelijke stilte kreeg de overhand. Dmitri hield zijn adem in. Na enkele minuten won zijn nieuwsgierigheid het van zijn angst en kroop hij vanachter de steen. Wat hij zag, was nauwelijks te beschrijven met woorden. Lichamen waren uiteen gereten, in stukken gescheurd en sommige zelfs binnenstebuiten gedraaid. Geen levende ziel was nog te bekennen. Er hing een mengeling van de geur van urine, uitwerpselen en verschroeid vlees in de lucht. Warme tranen van ontzetting en onmacht stroomden over Dmitris wangen. Hij liet zich op zijn knieën vallen en dankte God voor het sparen van zijn leven. Hij sloot zijn ogen, stond recht en draaide zich om, besloot om naar overlevenden te zoeken en opende opnieuw zijn ogen.

Dmitri Tsjakofs lichaam werd pas tien dagen na de slag volledig bevroren terug gevonden, bungelend aan een boom en met een kogelwond in zijn achterhoofd. Patholoog-anatomen beweren dat het zelfmoord was, maar traumatiserend is het beeld van gesprongen adertjes in rode ogen en een cynische grijns op donkerpaarse lippen die op Dmitris netvlies gebrand staan.

Nederlandstalig gemeenschapsonderwijs in Brussel
www.kaetterbeek.be

[Koninklijk
Atheneum
Etterbeek]

[ESSAYWEDSTRIJD viWTA]

DEIRDRE WESTGEEST – 6GRMT
NEDERLANDS – MEVR. M. VERGAUWEN

SCHRIJFTAAK
NANOTECHNOLOGIE

Een vlaag koude mist streek langs haar gezicht. Een paar minuten geleden stikte ze bijna in haar eigen trui vanwege de hitte, en nu overviel haar plots een angstaanjagende koelte. Ze kneep haar ogen samen en tuurde in de verte. Wat bewoog daarginds? Een langzaam voortschrijdende figuur die wat weg had van een op voeten lopende hond, leek het wel. Bewoog er überhaupt wel iets, of had ze het zich weer ingebeeld? Ze had er de laatste tijd vaak last van, dingen die zij, maar niemand anders, zag. Het maakte haar gek. Nee, ze wist het zeker, deze keer was het wél echt. De schim splitste zich nu in 2 en ze zag duidelijk dat het een opmerkelijk duo was. Eén had een punkachtig haarkapsel dat zo stijf stond van de gel dat je er waarschijnlijk een plank mee had doormidden kunnen zagen en de andere was zo klein dat het wel een ... hé ze kon opeens niet meer op het woord komen... wat raar, een halve seconde eerder zag ze het woord nog voor zich, en nu kon ze er opeens niet meer op komen... een... een... hoe noemde je nu toch zo'n pietepeuterig iemand, die dezelfde grootte op 10 en 30 jaar had... ach ja, ze zou er later wel weer opkomen.

Dacht ze.

Opeens vond zich een aaneenschakeling van gebeurtenissen plaats, er weerklonk een doffe knal, de punker viel achterover, het kleine mannetje wierp plots een blik in haar richting – had hij haar gezien?- en vluchtte snel een naburig steegje in.

Zodra het mannetje weg was, liep ze met haastige pas naar het slachtoffer toe om te zien wat er met hem was gebeurd. Tot haar grote ontzetting was het geen hem, maar een haar. Ze leefde niet meer. Ze boog zich over haar heen en bekeek haar van dichterbij. Het gezicht was dat van een 81-jaar jonge vrouw die een bril droeg over ogen die er enorm geïrriteerd uitzagen.

Mara haalde de i-Wallet uit de linkerzak van de jas en flipte hem open. “Annalie Van Bergen, geboren te Waver op 19/12/53” zei een stemmetje. Wat raar, dacht ze, waarom zou een Française het ook maar wagen zich hier in het Rijk der Vlamingen te begeven? Het was verboden sinds de splitsing 27 jaar geleden, en wie het toch durfde, werd tot de doodstraf veroordeeld. Ze had een gevoel dat de persoon voor haar op de grond liggend informatie met zich meedroeg die niet met iedereen gedeeld moest worden.

Op het schermje verscheen nu informatie over Annalies woonplaats, gevolgd door haar medische fiche, waarop stond dat ze lenzen van het merk Xex droeg en nog maar 4x gerobopereerd was. Vroeger zou Mara 4x veel gevonden hebben, maar met de nieuwe nanotechnologie die zich had ontwikkeld de laatste 30 jaar waren roboperaties heel snel uitgevoerd en wou iedereen voor het kleinste lichaamskwaaltje al een inspuiting krijgen. De gemiddelde leeftijd was hierdoor ook gestegen naar 167 jaar en werd nog steeds verwacht naar boven te gaan. Niet dat dat veel uitmaakte de laatste tijd, er waren honderden mogelijk zelfs duizenden sterftegevallen geweest de voorbije weken.

Mara stak de i-Wallet in haar zak, ze kon hem thuis wel leegmaken en opnieuw instellen. Ze keek nog even naar de vrouw en wist dat ze snel voort zou moeten maken, voordat iemand anders hier zou langslopen en haar zou betrappen in aanwezigheid van een –weliswaar dode- Française. Ze liep hetzelfde steegje in als waar het kleine mannetje zich 5 minuten eerder naar toe had begeven.

“En dus, Giyez, je hebt haar ook uitgeschakeld, veronderstel ik??” zei Thibeau Dujardin, hoofd van verzekeringsmaatschappij Exe, verontrust. “Nee, meneer, maar geen paniek, ik heb haar nagetrokken. Ze heet Mara Taassens, en ze staat ook op de lijst. In die korte tijd dat ze nog iets zeggen kan zal ze er heus niet achterkomen.” sprak Giyez. “Waarom, Giyez, waarom heb ik jou uitgestuurd om mevrouw Van Bergen uit te schakelen? Door haar stonden we bijna op het punt ontmaskerd te worden! Ik hoop maar voor jou dat dit meisje er niet achter komt, want het is jouw schuld dat ze nog leeft!” riep meneer Dujardin boos. “Ga nu maar snel terug

naar het magazijn, want de volgende lading bestellingen kan elk moment binnenkomen en ik wil geen moment verliezen! En zeg tegen Charles dat hij de nanopartikels in het hoofd van deze Mara wat sneller tot de hersenen laat doordringen! ”

Een korte pijnscheut liet Mara opeens wakker schieten. Waar was ze? Ze herkende de oranje muur tegenover haar, het nachtkastje met de gebloemde lamp en het kleedje op de vloer... Ze wist het weer, ze was gewoon thuis. Wat raar dat het opeens leek alsof ze op een onbekende plek wakker was geworden. Ze keek op de klok, het was net iets over middernacht. Ze drukte haar radio aan en luisterde naar het nieuws.

“Nadat er gisteren 149 mensen gestorven zijn, zijn er vandaag alweer 94 doden aangetroffen. Allen hebben als gemeenschappelijke doodsoorzaak afgestorven hersenen en hebben vreemd genoeg allemaal een zichtbare rode irritatie aan de ogen, vermoedelijk veroorzaakt door de lenzen van het merk Xex. Directeur Martin Giyez van Xex wil geen commentaar kwijt.”

Ze stond op en terwijl ze naar haar raam liep, herspeelde de gebeurtenis van gisteravond in haar hoofd. Ze had aan de kaai gelopen en twee schimmen gezien, een klein mannetje en een man met heel veel gel in zijn haar. Hoe had zijn haar ook alweer gezeten? Naar achter gekamd? Plotseling had de een de ander omhelsd en liep toen weg. Rare situatie was dat geweest. Terwijl het voorval zich afspeelde in haar hoofd, voelde het alsof er nog iets was geweest. Ze kon het zich alleen niet meer herinneren. Het leek wel of ze de laatste tijd aan geheugenverlies leed, vooral sinds ze die nieuwe lenzen had besteld. Xex was nooit haar lievelingsmerk geweest qua lenzen, maar er was geen andere keus omdat het het enige toegelaten merk was in het nieuwe Rijk. Ze kreeg er bovendien inderdaad ook irritaties van aan haar ogen.

Wacht even, had de man op de radio niet gezegd dat al die doden dat ook hadden gehad? Ze begon te panikeren, was dit een signaal dat haar laatste uren voorbij aan het tikken waren? En wat hadden ze bedoeld met ‘hij wil geen commentaar kwijt’? Had Xex iets te maken met al deze doden? Als dat zo was, was dit een schandaal van groot formaat.

Xex, Xex... waaraan deed de naam haar denken? Het was iets vaag... Ja, ze wist het! Toen 27 jaar geleden de splitsing werd uitgeroepen, waren de toen nog Walen razend dat ze Brussel niet kregen, en had de Franse verzekeringsmaatschappij Exe gezegd dat zij ooit de stad wel in handen zouden krijgen.. De verzekeringsmaatschappij was blijven groeien, had steeds meer steun gekregen van de Fransen en had het onderzoek naar nanotechnologie gesteund. Natuurlijk was lenzenfabrikant Xex hun schuilmantel geweest. Maar hoe hadden ze dit zo onopgemerkt gedaan? Xex, Exe, waarom had zij, waarom had niemand het niet eerder gezien?

“Meneer Dujardin, wij kunnen u met alle plezier medelen dat uw missie al voor 75% gelukt is. Er zijn nog slechts 54 mensen die nog niet zijn uitgeschakeld, en dit zal, zodra u het signaal hiervoor geeft, met één enkele klik op onze computer gebeuren” sprak Giyez met alle trots.

“Nu.”

Mara werd duizelig, haar omgeving begon te vervagen en haar zicht werd steeds troebeler. Ze had een verschrikkelijk stekende hoofdpijn en na een laatste vage blik in de spiegel viel ze neer.

“Brussel heeft geen inwoners meer, Brussel is eindelijk, na 27 jaar, van ons...
Leve de nanotechnologie!”

